

தியானம் இல்லாமல் இதயம்
வறண்ட பாலைவனமாகி
விடுகிறது.

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA FEBRUARY - MAY 2008 Rs.2/- VOL. III ISSUE 1

அமைதிக்கான நீண்ட துதி

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் நாளேடுகள் என்ற புத்தகத்திலிருந்து

ஸ மஸ்க்ருதத்தில் அமைதிக்கான நீண்ட துதியொன்றுள்ளது. பற்பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன், அமைதியின் தேவையை முற்றிலும் உணர்ந்த ஒருவரால் இயற்றப்பட்டது. தவிர அவருடைய அன்றாட வாழ்க்கையும் அமைதியில் வேரூன்றியதாக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது நஞ்சு போல் பரவும் தனி நாட்டுப் பற்று, செல்வத்தின் ஆதிக்கம் விளைவிக்கும் நேர்மையற்ற நிலை, தொழில் வளம் உண்டாக்கும் பொருளாசை, அதன் மீதுள்ள பிடிப்பு, இவை தலை தூக்குமுன் ஏற்பட்ட செய்யுள் அது. அழியா அமைதியைக் குறித்து செய்யப்பட்ட துதி: வானுலகில் இருக்கும் தெய்வங்களிடையும், வானுலகிலும், விண்மீன்களிடையிலும் அமைதி நிலவுவதாக; இம் மண்ணின் மீதும் மனிதரிடையிலும், கால்நடைகளிடமும் அமைதி நிலவுவதாக; நாம் ஒருவரையொருவர் புண்படுத்தாமலிருப்போமாக; நாம் பெருந்தன்மையோடிருப்போமாக; நம்முடைய வாழ்வையும், செயல்களையும் கிளர்த்தெழுப்புகின்ற அச்சுடர்மிகு அறிவுடன் கூடியவராக இருப்போமாக; நமது துதிகளிலும், உதடுகளிலும் அமைதி இருப்பதாக.

இவ்வமைதித் துதியில் தனிப்பட்ட எவரொருவரையும் குறிப்பிடவில்லை. அவ்வாறு ஏற்பட்டது பின் காலத்தில் தான். நாம் மட்டுமே இருந்தோம். - நம் அமைதி, நம் அறிவுக்கூர்மை, நம் சேமித்த அறிவு, நம் அறிவின் ஒளி இவையே. ஸமஸ்க்ருத சந்தங்களின் ஒலிக்கு ஒரு விந்தையான திறன் இருக்கிறது. கோவிலொன்றில் ஐம்பது பூசாரிகள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒதிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சுவர்களும் அதனால் சிலிர்த்தன போலத் தோன்றியது.

2

விழிப்புணர்வு

விடுதலை துவக்கமும் முடிவும் என்ற புத்தகத்திலிருந்து

நம்மைத் தெரிந்து கொள்வது என்றால், உலகத்தோடு நமக்குள்ள உறவை, அதாவது கருத்துலகம், மக்கள் உலகம் மட்டுமின்றி, இயற்கை மற்றும் நம்முடைய உடைமைகள் ஆகியவற்றோடும் நமக்குள்ள உறவைத் தெரிந்து கொள்வது என்பதாகும். அதுதான் நம் வாழ்க்கை. வாழ்க்கை என்பது முழுமையோடு கொண்டுள்ள உறவுத் தொடர்பு. அந்த உறவை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஏதாவது நிபுணத்துவம் தேவைப்படுகிறதா? இல்லை என்பது தெளிவு. என்ன தேவைப்படுகிறது என்றால், வாழ்வை முழுமையாகச் சந்திக்கும் ஒரு விழிப்புணர்வு. அதுதான் நம் பிரச்சினை. அந்த விழிப்புணர்வை எவ்வாறு பெறுவது? நிபுணத்துவம் என்பதில் சேராத வகையில் அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்த விரும்புகிறேன்.

வாழ்வை முழுமையாகச் சந்திக்கும்

ஆற்றலைப் பெறுவது எவ்வாறு? அப்படியென்றால், அயலாரோடு உங்களுக்குள்ள தனிப்பட்ட உறவு மட்டுமல்ல; இயற்கை, உங்கள் உடைமைகள், கருத்துகள், அத்துடன் மனம் உற்பத்தி செய்யும் மாயங்கள், ஆசை முதலியவற்றோடும் உங்களுக்கு உள்ள உறவுத் தொடர்பு. இதை அறிவது எவ்வாறு? உண்மையில் அதுதான் நம் வாழ்க்கை அல்லவா? உறவுத் தொடர்பு இல்லாமல் வாழ்க்கை என்பது இல்லை. இந்த உறவுத்தொடர்பை விளங்கிக் கொள்வதென்றால் தனித்துப் போவது என்பதல்ல. மாறாக இந்த உறவுத் தொடர்பின் மொத்த நடைமுறையைப் பற்றிக் கண்டு கொள்ளுதலும், விழித்து ணர்ந்து கொள்ளுதலும் அதற்குத் தேவைப்படுகிறது.

எவ்வாறு ஒருவர் விழித்துணர்வது? எதையும் எப்படி நாம் விழிப்போடு உணர்கிறோம்? ஒரு நபரோடு

2

பசுமை பளபளக்கும் வயல்களின் வழியாகவும் சூரிய ஒளி பாயும் சோலை வழியாகவும், அதற்கு அப்பாலும் அப்பாலை சென்றது. ஒளியும், நிழலும் நிறைந்த அச்சோலைகளில் அதிகமாக ஒருவரும் வருவதில்லை. மிக அமைதியாகவும், சந்தடியற்றும், ஒதுக்குப்புறமாகவும் இருந்தது அது. அங்கே அணில்கள் இருந்தன, ஓரொரு வேளையில் மருட்சியுடன் நோக்கும் மான்கள் பாய்ந்தோடின; அணில்கள் மரக்கிளையிலிருந்து உம்மை நோக்கும், சில சமயம் வசைமாரியும் பொழியும். இந்தச் சோலை வேனிலின் மணத்தையும், ஈரமண்ணின் வாடையையும் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்த பெரிய மரங்கள் பழையையானவை, பாசி படிந்தவை; அவை உமக்கு முகமன் கூறின, அவை கூறும் நல்வரவின் அன்பை நீரும் உணர்ந்தீர். ஒவ்வொரு முறையும், அங்கு உட்கார்ந்து நீலவானைப் பார்க்கையில் அவ்வமைதியும் மன நெகிழ் நல்வரவும் உமக்காக காத்திருந்தன. நீர் மற்றவர்களுடன் அச்சோலையில் சென்றாலும் அத்தனித்தொதுங்கிய நிலையும் ஓசையின்மையும் அங்கு இருந்தன; மனிதர்கள் ஓயாப் பேச்சுள்ள வராகவும், அக்கறையற்றவராகவும், அம்மரங்களின் மேன்மையையும் பெருமிதத்தையும் உணராதவராகவும் இருந்தனர். அம்மரங்களுடன் அறவே தொடர்பற்றவர்கள், ஆகவே மரங்களுக்கும் அவர்களிடம் உறவு இல்லாமலிருந்திருக்கலாம். அம்மரங்களுக்கும் உமக்குமுள்ள உறவு முழுமையானது, உடனடியாக ஏற்பட்ட ஒன்று; நீரும் அம்மரங்களும் நண்பர்கள், ஆகவே உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மரமும், செடியும், மலரும் உம் உறவினர். மரங்களை அழிப்பதற்காக நீர் அங்கு செல்ல வில்லை, உமக்கும் அவைகளுக்கும் இடையில் அமைதி இருந்தது.

முரண்பாடு, துயரம், துன்பம், இவற்றின் தொடக்கத்திற்கும் இறுதிக்கும் உள்ள இடைவெளி அமைதி ஆகாது. எந்த அரசாங்கத்தாலும் அமைதியைத் தர இயலாது; அரசாங்கங்கள் கொடுக்கும் அமைதி ஊழலிலிருந்தும் தரம் கெட்ட நிலையிலிருந்தும் உண்டாவது; மக்களு

டைய ஒழுங்குமுறை அரசாட்சி, சீர்குலைவை வளர்க்கும். ஏனெனில், இம்மண்ணில் வாழும் அனைத்து மக்களைப் பற்றிய அக்கறை அதற்கு இல்லை. கொடுங்கோலாட்சிகளால் அமைதியைத் தாங்கி வைத்துக் கொள்ள இயலாது. ஏனெனில், அவை விடுதலை உணர்வை அழிப்பவை; விடுதலையும், அமைதியும் இணைந்து இயங்கும். அமைதியைக் காரணமாகக் கொண்டு ஒருவரைக் கொலை செய்வது கருத்தியல் கொள்கையின் மூடத்தனமாகும். விலை கொடுத்து வாங்க முடியாதது அமைதி; அது அறிவுத்திறனால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருளன்று; வேண்டுதல்கள் வழியாக அடையவும் பேரம் பேசி வாங்கவும் முடியாது. தூய மாளிகை ஒன்றிலும், எந்த ஒரு புத்தகத்திலும் தனியொருவரிடமும் அதைக் காண முடியாது. எந்த குருவும், எந்த பாதிரியும், எந்தச் சின்னமும் எவரும் அமைதியை நோக்கி உம்மை அழைத்துச் செல்ல முடியாது.

தியானத்தில் அமைதி இருக்கிறது. தியானம் என்பதே அமைதியின் ஓட்டம். அது கண்டு அறியும் ஒரு முடிவுமன்று; அமைதி எண்ணத்தினாலும் சொல்லினாலும் புணையப்பட்ட பொருளன்று. தியானத்தின் செயல்பாடே அறிவு. நீர் துய்த்துணர்ந்தவையும், கற்றறிந்தவையும் தியான

மாகாது. இவையனைத்தையும் முற்றிலும் ஒதுக்குவதே தியானம். துய்ப்போன் என்ற நிலையிலிருந்து விடுதலை பெறுவதே தியானம். உறவுமுறைகளில் அமைதி இல்லை யெனில் தியானத்திலும் அமைதி இல்லை; இந்த அமைதியில்லா தியானம், காட்சிப் பிழைகளிலும், கற்பனைக் கனவுகளிலும் மனம் தப்பியோட ஒரு வழியாகிறது. தியானத்தை விளக்கத்துடன் மெய்ப்பிக்கவும், விளக்கம் செய்யவும் இயலாது. அமைதியைப் பற்றி தீர்ப்புக் கூற உம்மால் இயலாது. உண்மையில் அமைதி இருக்குமானால், உம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் செயல்கள் வழியாகவும் நேர்மையும் ஒழுக்கமுமுள்ள உம் வாழ்வின் வழியாகவும் நீர் அதை உணர்வீர்.

காலையில் கனத்த மேகங்களும், மூடுபனியும் இருந்தன; மழை பெய்யக்கூடும். நீல வானைப் பார்க்க இன்னும் சில நாட்கள் ஆகலாம். ஆனால் அச்சோலையுள் நீர் நுழைந்த பொழுது, அங்கு நிலவும் அமைதியும் அது கூறும் நல்வரவும் சிறிதும் குறையவில்லை. முழுமையான அசைவற்ற நிலை, உணர்வுக் கெட்டாத அமைதி. அணில்கள் மறைந்து ஒளிந்தன. புல்வெளியில் வெட்டுக் கிளிகளின் ஓசை ஓய்ந்தது, குன்றுகளுக்கும், பள்ளத்தாக்குகளுக்கும், அப்பால் அந்த ஓய்வற்ற கடல் இருந்தது.

முதல் பக்கத் தொடர்ச்சி . . .

விழிப்புணர்வு

உங்களுக்கு உள்ள உறவை எப்படி உணர்கிறீர்கள்? மரங்களை, பறவையின் ஒலியை எவ்வாறு உணர்கிறீர்கள்? ஒரு செய்தித் தாளைப் படிக்கும்போது விளையும் செயல்பாடுகளை எவ்வாறு உணர்கிறீர்கள்? மனத்தின் மேற்போக்கான செய்கைகளை மட்டும் உணர்கிறோமா? அல்லது உள்ளே உள்ளவற்றையும் சேர்த்து உணர்கிறோமா? எந்த ஒன்றையும் எவ்வாறு உணர்கிறோம்? முதலில் ஓர் உந்துதலுக்கு ஏற்படும் வினை விளைவாய் உணர்கிறோம், அல்லவா? இது தெளிவான கண்கூடான உண்மை. நான் மரங்களைப் பார்க்கிறேன். ஒரு வினை விளைகிறது. பின்

புலனுணர்வு ஏற்படுகிறது. தொடர்பு, அடையாளம் காணல், ஆசை ஆகியன ஏற்படுகின்றன. இதுதான் சாதாரண நடை முறை, அல்லவா? உண்மையில் என்ன நிகழ்கிறது என்பதை எந்த நூல்களையும் படிக்காமலே நாம் காண முடியும்.

ஆகவே, அடையாளம் காணல் மூலம், உங்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஏற்படுகின்றன. நம்முடைய திறமை என்பதே இன்பத்தில் உள்ள அக்கறையும், துன்பத்தைத் தவிர்த்தலும் தான், அல்லவா? நீங்கள் ஒன்றில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தால், அது உங்களுக்கு இன்பத்தைத் தந்தால், உடனடியாகத் திறமை ஏற்படுகிறது. அந்த உண்மை பற்றிய

விழிப்புணர்வு உடனே ஏற்படுகிறது. அது துன்பமானதாக இருந்தால், அதைத் தவிர்ப்பதற்கான 'திறமை' மேலே கொண்டு வரப் படுகிறது. நம்மை அறிந்து கொள்ள இந்தத் 'திறமை'யை எதிர்பார்க்கும் வரை, நாம் தவறுவது உறுதி. ஏனெனில், நம்மை அறிந்து கொள்வது என்பது திறமையைச் சார்ந்த தல்ல. அது நீங்கள், காலத்தால், தொடர்ந்து கூர்மைப்படுத்துவதால், வளர்த்துக் கொள்ளும், பேணும், மிகுதிப் படுத்தும் ஒரு நுணுக்கம் அல்ல.

இந்த, தன்னைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை, உறவின் செயல்பாட்டில் உண்மையில் சோதிக்கலாம். நாம் எப்படிப் பேசுகிறோம், எப்படி நடந்து கொள்கிறோம் என்பதைக் கொண்டு, அதைச் சோதிக்கலாம். எவ்வித ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ளலும், எவ்வித ஒப்பிடுதலும், எவ்விதக் கண்டனம் செய்தலும் இல்லாமல் உங்களைக் கவனியுங்கள்; வெறிதே கவனியுங்கள். ஓர் அசாதாரணமான பொருள் நிகழ்வதை நீங்கள் காண முடியும். நீங்கள் அடிமன வாயிலாக வரும் நடவடிக்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறீர்கள்; நம்முடைய பெரும்பான்மையான நடவடிக்கைகள் அடிமனத்தைச் சேர்ந்தவையே. அப்படி முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதோடு மட்டுமின்றி, அந்தச் செயலுக்கான உள்நோக்கங்களை, எவ்வித வினவுதலுமின்றி, உள்ளே புகுந்து பார்க்காமலேயே, கண்டுணர் கிறீர்கள்.

நீங்கள் விழிப்புணர்வுடன் இருக்கும்போது, உங்களுடைய சிந்தனை, செயல் ஆகியவற்றின் மொத்த நடைமுறையையும் பார்க்கிறீர்கள். ஆனால், அது கண்டனம் செய்யாமலிருக்கும் போதுதான் ஏற்பட முடியும். நான் ஒன்றைக் கண்டனம் செய்யும்போது அதைப் புரிந்து கொள்வதில்லை. எந்தவிதமான விளங்கிக் கொள்வதையும் தவிர்க்கும் ஒரு வழி அது. நாம் வேண்டுமென்றே அதைச் செய்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன். நாம் உடனே கண்டனம் செய்கிறோம்; உடனே விளங்கிக் கொண்டதாக நினைக்கிறோம். நாம் கண்டனம் செய்யாமல், மதிப்புக் கொடுத்து,

கட்டுண்டிருக்கும் பழைய மனம்

எனவே பிரச்சனை இதுதான்; எண்ணிலடங்கா சமயக்குழுக்கள், மதங்கள், மூடநம்பிக்கைகள், பயங்கள், ஆகியவற்றால் தளைப்படுத்தப்பட்ட மனம், தன்னிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு புதிய மனத்தை உருவாக்க முடியுமா? பழைய மனம் அதிகாரத்தில் (authority) தவிர்க்க முடியாமல் கட்டுண்டுள்ளது. நான் அதிகாரம் எனும்போது சட்ட ரீதியாக குறிப்பிடவில்லை. நான் குறிப்பிடுவது மரபின் அதிகாரம், அறிவின் அதிகாரம், அனுபவத்தின் அதிகாரம், அகத்திலும், புறத்திலும் பாதுகாப்பு வேண்டி அதிகாரம். மனம் எப்போதும் பாதுகாப்பான இடத்தையே நாடி அந்த பாதுகாப்பிலேயே இருக்க விரும்புகிறது. அவ்வதிகாரம் நாம் சுயமாக விதித்துக்கொண்ட ஒரு கருத்தின் அதிகாரமாக இருக்கலாம். அல்லது கடவுளைப் பற்றி சமயக் கருத்தாக இருக்கலாம். சமய உணர்வுள்ள மனிதனுக்கு அத்தகைய கருத்து நிஜமற்றது. ஒரு கருத்து நிஜமற்றது; அது ஒரு கட்டுக்கதை. கடவுள் ஒரு கட்டுக்கதை; நீங்கள் அதை நம்பலாம். ஆனால் அது நிஜமற்றது. கடவுளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு கட்டுக்கதையை அழிக்க வேண்டும். ஏனெனில் பழைய மனம் அச்சம், முன்னேறும் அவா கொண்டது. அது இறப்பைப் பற்றியும், வாழ்வதைப் பற்றியும், உறவைப் பற்றியும், அஞ்சுகிறது. அம் மனம் மேல் மனத்திலும், ஆழ் மனத்திலும் நிரந்தரத்தையும், பாதுகாப்பையும் தேடுகிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் 'புக் ஆப் லைஃப்' என்ற புத்தகத்திலிருந்து

விழிப்புணர்வுடன் இருந்தால், அதன் அடக்கம், அந்தச் செயலின் உள்ளத்தம் வெளிப்படத் தொடங்குகிறது. இதைச் சோதனை செய்து பாருங்கள். நீங்களே காண முடியும். வெறிதே விழிப்புணர்வுடன் இருங்கள். எவ்வித நியாயப்படுத்தலுமின்றி - அது எதிர் மறையாகத் தோன்றும்; ஆனால் அது எதிர்மறை அல்ல. மாறாக அது அமைதித் தன்மை பெற்றது. அதாவது நேரடிச் செயல்; நீங்கள் இதைக் கண்டு பிடிக்கலாம் - நீங்கள் சோதனை செய்து பார்த்தால்.

என்ன இருந்தாலும், நீங்கள் ஒன்றை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், நீங்கள் சலனமற்ற மன நிலையில் இருக்க வேண்டுமல்லவா? நீங்கள் அதைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது; ஊகித்துக் கொண்டு, கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது. நீங்கள் அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் மெல்லுணர்வோடு இருத்தல் வேண்டும். அதாவது, ஒரு நுண்ணுணர்வுள்ள படம் பிடிக்கும் தட்டுப் போன்றிருக்க வேண்டும்.

நான் உங்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், நான் எவ்வித மன இயக்கமும் இல்லாமல், விழிப்புணர்வு கொள்ள வேண்டும். பிறகு

நீங்கள் உங்கள் கதையைச் சொல்கிறீர்கள். அது திறமையையோ, நிபுணத்துவத்தையோ கொண்டதல்ல. அந்த நடைமுறையில் நாம் நம்மைப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்குகிறோம். நனவு மனத்தின் மேற்போக்கான அடுக்குகளை மட்டுமின்றி, ஆழமானவற்றையும் விளங்கிக் கொள்கிறோம். அது மிக மிக முக்கியமானது. ஏனெனில், அங்கு தான் நம் உள் நோக்கங்கள் நம் எண்ணங்கள், அடங்கிக் கிடக்கும் குழம்பிய தேவைகள், கலக்கங்கள், அச்சங்கள், பசிகள் எல்லாம் அடங்கி இருக்கின்றன. வெளிப்புறத்தில் நாம் அவற்றை அடக்கிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கலாம். ஆனால் உள்ளே கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. விழிப்புணர்வின்மூலம் அவற்றை முழுவதுமாக விளங்கிக் கொள்ளாதவரை, அங்கு விடுதலையோ, மகிழ்ச்சியோ, நுண்ணறிவோ இருக்க முடியாது என்பது தெளிவு.

நுண்ணறிவு என்பது நிபுணத்துவமா? நுண்ணறிவு என்பது நம்முடைய நடைமுறை பற்றிய மொத்த விழிப்புணர்வே; அந்த நுண்ணறிவு ஒரு நிபுணத்துவத்தைப் பெறும் வகையில் வளர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றா? ஏனென்றால், அதுதான் நடைபெறுகிறது அல்லவா? பாதிரியார், மருத்துவர், பொறியியலாளர்,

தொழில் முதலாளிகள், வியாபாரி, பேராசிரியர் - இப்படியாக நிபுணத்துவ மனோபாவமே நம்மிடமிருக்கிறது.

மிக உயர்ந்த நுண்ணறிவு நிலையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் - அதாவது உண்மையை, கடவுளை, விவரிக்க முடியாத ஒன்றை - அதை உணர்ந்து கொள்ள, நாம் நிபுணர்களாக வேண்டுமென நினைக்கிறோம். நாம் கற்கிறோம்; துழாவுகிறோம்; தேடுகிறோம். அத்துடன் நிபுணத்துவ மனோபாவத்துடனோ அல்லது நிபுணரை நாடியோ, நம்முடைய தகராறுகளையும், துயரங்களையும் தீர்க்க உதவும் திறமையை வளர்க்கும் வகையில் நம்மைப் பற்றிக் கற்கிறோம்.

நம்முடைய பிரச்சினை, நாம் விழிப்புடன் இருந்தால், நம்முடைய தகராறுகளும், துயரங்களும், துன்பங்களும், அன்றாட வாழ்வில் தோன்றும் இவற்றை இன்னொருவர் தீர்க்க முடியுமா என்பதுதான். அவர்களால் முடியாது என்றால், நாம் எப்படி அவற்றைத் தீர்க்கப் போகிறோம்? ஒரு பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்ள ஓரளவுக்கு நுண்ணறிவு தேவை என்பது தெளிவு. அந்த நுண்ணறிவை, நிபுணத்துவத்தின்மூலம் வளர்ப்பதோ, அதிலிருந்து பெறுவதோ, முடியாத செயல். நாம் அமைதியாக நம்முடைய நனவு மனத்தின் மொத்த நடைமுறையையும் விழிப்புடன் உணரும்போது தான் அது வருகிறது. அதாவது, நம்மை நாம் எவ்விதத் தெரிந்தெடுப்புமின்றி எது சரி, எது தவறு என்று தேர்ந்தெடுக்காமல், விழிப்புடன் நோக்கும்போது தான் அது வருகிறது. நீங்கள் அமைதியாக விழித்துணர்ந்தால், அந்த அமைதித் தன்மையிலிருந்து, அது சோம்பலன்று, அது தூக்கமன்று, ஆனால் இறுதியான எச்சரிக்கை நிலை. பிரச்சினைக்கு வேறு விதமான உள்ளத்தம் ஏற்படுகிறது. அப்படியென்றால், இனிமேலும் பிரச்சினையோடு ஒன்றி இருத்தல் என்பது இல்லாமல் போகிறது. ஆகவே, பிரச்சினை பற்றி நியாயத் தீர்ப்பு இல்லை. ஆகவே, பிரச்சினை அதன் உள்ளடக்கத்தை வெளியிடத் தொடங்குகிறது. இதை நீங்கள் இடைவிடாது தொடர்ச்சி

யாகச் செய்ய முடியுமானால், பின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை மேலோட்டமாக இல்லாமல், அடிப்படையிலேயே தீர்க்கலாம். அதுதான் நமக்குக் கடினமாக இருக்கிறது. ஏனெனில் நம்மில் பலரும் அமைதியான விழிப்புணர்வு கொண்டு, நாம் தலையிட்டு விமர்சிக்காமல் பிரச்சினையே தன் கதையைச் சொல்ல விடுவதில்லை.

உணர்ச்சிவசப்படாமல் ஒரு பிரச்சினையை எப்படிப் பார்ப்பது என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. நாம் முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஏனெனில், பிரச்சினையிலிருந்து ஒரு தீர்வை வேண்டுகிறோம்; ஒரு விடையை எதிர்பார்க்கிறோம்; ஒரு முடிவை எதிர்போக்குகிறோம். அல்லது பிரச்சினையை நம்முடைய இன்ப துன்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு மாற்ற முயல்கிறோம். அல்லது, பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதற்கு ஏற்கனவே ஒரு விடையை வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே, பிரச்சினையை, எப்போதும் புதிதாகவே தோன்றுவதைப் பழைய பாணியிலேயே அணுகுகிறோம். சவால் எப்போதும் புதிது தான்; சமாளிக்கும் வழியோ பழையதாக இருக்கிறது. சவாலைப் போதிய அளவில் முழுமையாகச் சந்திப்பது நமக்குக் கடினமாக இருக்கிறது.

பிரச்சினை எப்பொழுதும் உறவை ஒட்டியதுதான். பொருள்களுடன், மக்களுடன் அல்லது கருத்துக்களுடன் இதைத் தவிர வேறு பிரச்சினை கிடையாது. அப்படி உறவுப் பிரச்சினையைச் சந்திக்க, சரியாகச் சந்திக்க, போதிய அளவில் சந்திக்க, அமைதியான விழிப்புணர்வுடனிருக்க வேண்டும். பிரச்சினை தொடர்ந்து மாறிக் கொண்டிருக்கிற தேவைகளைக் கொண்டிருக்கிறது. அமைதி நிலை என்பது உறுதியையோ தன் முனைப்பையோ கட்டுப்பாட்டையோ கொண்டதல்ல. நாம் அமைந்திருக்கவில்லை என்று உணர்வதே தொடக்கம். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினைக்குக் குறிப்பிட்ட விடையை வேண்டுகிறோம் என்று உணர்ந்து கொள்வதே உண்மையில் தொடக்கமாகும். பிரச்சினையை ஒட்டி நம்மைப் புரிந்து கொள்வதும்,

பிரச்சினையை எப்படிக் கையாளுகிறோம் என்பதை அறிவதும், தொடக்கமாகும். பிரச்சினையை ஒட்டி நம்மை விளங்கிக் கொள்ளும்போது நாம் எப்படி எதிர் கொள்கிறோம், நம்முடைய பலவிதப்பட்ட தப்பெண்ணங்கள், நம் தேவைகள், பின் தொடர்பவை ஆகியவை என்ன என்று உணரும்போது, அது நம்முடைய சிந்தனையையும் நம் உள்ளத்துத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்தும்; அதிலே ஒரு விடுவிப்பு கிடைக்கிறது.

தெரிந்தெடுப்பு இல்லாமல், விழிப்புணர்வு கொள்வதே முக்கியம். ஏனெனில், இந்தத் தெரிந்தெடுப்பே சச்சரவைக் கொண்டு வருகிறது. தெரிந்தெடுப்பவர் குழப்பத்தில் இருக்கிறார். ஆகவே, அவர் தெரிந்தெடுக்கிறார். அவர் குழப்பத்தில் இல்லை என்றால், தெரிந்தெடுப்பது என்பதே இல்லை. குழப்பிப் போயிருக்கும் மனிதரே, எதைச் செய்வது, எதைச் செய்யக் கூடாது எனத் தேர்வு செய்கிறார். எளிமையுடனும், தெளிவுடனும் இருக்கிற மனிதன் தேர்வு செய்வதில்லை. எது இருக்கிறதோ, அது இருக்கிறது. கருத்தின் அடிப்படையில் செயல்படுவது தேர்ந்தெடுத்துச் செய்வதாகும். அப்படிப்பட்ட செயல் விடுதலையைக் கொண்டு வருவதில்லை. மாறாக, மேலும் எதிர்ப்பையும், சச்சரவையும், அதன் உருவாக்கப்பட்ட சிந்தனைக்கேற்பத் தோற்றுவிக்கிறது. ஆகவே, முக்கியமான செய்தி என்னவென்றால், கணத்திற்குக் கணம் விழிப்போடிருந்து, அது கொண்டு வரும் அனுபவத்தைச் சேமிக்காமல் இருப்பதுதான். ஏனென்றால், நீங்கள் சேமிக்கத் தொடங்கினால், அந்தச் சேமிப்பு, அந்த வடிவமைப்பு, அந்த அனுபவத்திற்கேற்றாற்போல்தான் உங்கள் விழிப்புணர்வு இருக்கும். அதாவது, உங்கள் விழிப்புணர்வு உங்கள் சேமிப்புக்கு ஏற்ப உருவாக்கம் பெறுகிறது. ஆகவே, அதில் அதற்கு மேலும் நோக்குதல் என்பது இல்லை, வெறும் மொழி பெயர்ப்புதான் இருக்கிறது. எங்கு பெயர்த்து உணர்தல் இருக்கிறதோ, அங்கு தேர்வு செய்தல் இருக்கிறது. தேர்வு செய்வது சச்ச

ரவை உண்டாக்குகிறது. சச்சரவில் விளக்கம் பெறுதல் இருக்க முடியாது. வாழ்க்கை என்பது உறவுத் தொடர் பான விவகாரம். அதை, நிலையாக இல்லாததை, விளங்கிக் கொள்ள நெகிழ்வோடு கூடிய, விழிப்போடு - ஆனால், அமைதியான, ஆவேசத் துடன் செயல்படாத விழிப்புணர்வு தேவை. நான் சொன்னது போல் அமைதியான விழிப்புணர்வு எந்த விதக் கட்டுப்பாட்டினாலும் வருவ தில்லை; எந்தப் பயிற்சியாலும் வருவ தில்லை. அது ஒன்றும் செய்யாமல்

விழிப்போடிருப்பது, நம்முடைய சிந்தனைகள், உணர்ச்சிகள் ஆகிய வற்றைக் கணத்திற்குக் கணம் விழிப் போடுணர்வது, இது நிகழ வேண்டி யது விழித்திருக்கிற காலத்தில் மட்டுமல்ல; ஏனெனில் நாம் இன்னும் ஆழமாகப் போனால், கனவு காணத் தொடங்குகிறோம். எல்லா விதமான அடையாளச் சின்னங்களும் வெளி வருகின்றன. அவற்றைக் கனவுகள் என்று பெயர்த்துச் சொல்கி ரோம். இப்படியாக மறைந்திருப்பதன் கதவைத் திறக்கிறோம். அது

தெரிந்ததாக ஆகிவிடுகிறது. ஆனால், காணாததைக் கண்டுகொள்ள நாம் அந்தக் கதவைத் தாண்டிப் போக வேண்டும். உண்மையில் அதுதான் நமக்குக் கடினமாக இருக்கிறது. மெய்ப் பொருள் மனம் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு பொருள் அல்ல. ஏனெனில், மனம் தன்னையும், தன் செயல்பாட்டையும், தன்னுடைய உண்மையையும் தானே விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் காணாதது உண்டாவதற்கான சாத்தியக்கூறு இருக்க முடியும்.

ஏன் நம் வாழ்வில் அழகு இல்லை?

‘ஒரே ஒரு புரட்சி’ என்ற புத்தகத்திலிருந்து

வெட்டவெளியின் தன்மையைத் தனக்குத்தானே விளக்கிக் கொள்ளவும் அல்லது உருவாக்கவும் எண்ணத்தினால் இயலாது. எண்ணத்தினால் முறை விளக்கஞ்செய்து, அதன் வரையறைக்குட்பட்ட எதிலும், எண்ணத்தின் குறுகிய தன்மை இருந்தே தீரும். தியானம் வந்தடையும் அவ்வெட்டவெளி இதுவன்று. எண்ணம் எப்பொழுதும் தொடுவானம் உடையது. தியான மனம் தொடுவானமேயற்றது. எல்லைக்குட்பட்ட மனம் அளவிடற் கரிய ஒன்றை அடைதல் ஆகாது. அன்றியும் வரம்புடைய பொருளை வரம்பற்றதாகச் செய்வதும் அரிது. இவற்றில் ஒன்று நிலைக்க வேண்டு மானால் மற்றொன்று ஒய்ந்தேயாக வேண்டும். கற்பனைக்கும் ஊக்கத் திற்கும் எட்டாத, வெட்டவெளியின் கதவைத் திறப்பதே தியானம். எண்ணம் என்ற மையத்தைச் சுற்றிக் கருத்தென்ற வெளியின்பரப்பு இருக்கிறது. இவ்வெளியின் பரப்பை மேலும் பல கருத்துக்களால் மிகையாக்குதலும் கூடும். ஏதோ ஒரு வகைத் தூண்டுதலினால் ஏற்படுத்தப் படும் பரப்பானது, மையமேயற்ற வெட்ட வெளியாகாது. இந்த மையத் தைப் புரிந்து கொள்வது தியானம். ஆகவே, வெளியையும் கடக்கும் தன்மையுள்ளது. மோனமும் வெட்ட வெளியும் ஒன்று சேர்ந்தே இயங்கும். மோனத்தின் அளவில்லாத தன்மை, மையம் ஒழிந்த மனத்தின் அள வில்லாத தன்மையாகும். இவ்வெளி

யும் மோனமும் எண்ணத்திற்குப் புலனாகாது. எண்ணம் தன்னால் உருவாக்கப்பட்டவைகளையே உணரும். இந்த உணர்வாலேயே எண்ணம் தன் எல்லையையும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறது.

மூங்கிலாலும், மண்ணாலும் செய்த அந்த ஆடும் பாலத்தால் அவ் வோடையைக் கடக்கலாம். ஓடை பெரிய ஆற்றுடன் கலந்து, வேக மிருந்த வெள்ளத்தில் மறைந்தது. அப்பாலம் பலப் பொத்தல்களை யுடையது. அதன்மீது சற்றுக் கவனத் துடன் செல்ல வேண்டும். மணல் சரிவுக்கு மேல் ஏறி அங்கேயுள்ள சிறிய கோவிலைத் தாண்டுங்கள். சற்று தொலைவில் ஒரு கிணறு, உலகின் மிக்க பழமைக் கிணறு களைப் போன்ற ஒன்று. அச்சிறுறாரின் மூலையிலிருந்து அங்கேதான் பல வெள்ளாடுகளும் பட்டினி மனிதர் களும், குளிர் தாங்காமல் அழுக்கா டையால் சுற்றப்பட்ட பெண்களும் இருந்தார்கள். பலர் அப்பெரிய ஆற்றில் மீன் பிடித்து வந்த போதிலும், மெலிந்தும், தேய்ந்தும், வயதுக்கு மீறிய முதுமை எய்தியும், முடங்கியும் இருந்தனர். ஒளி மங்கிய சாளரங்களுடைய கறுத்து இருண்ட அறைகளிலே மிகவும் அழகான சித்திர வேலைப்பாடு மிகுந்த பட்டுச் சேலைகளையும், காசிப் பட்டுப் புடவைகளையும் நெய்யும் நெச வாளிகள் அவ்வூரில் இருந்தனர். தொழில் தந்தை மகனுக்குக் கற்பித்தது. தலைமுறையாய் வந்த

தொழில். ஆனால், இடைத்தரகர் களும், கடைக்காரர்களுமே பணத் தை ஈட்டினார்கள்.

நீங்கள் அவ்வூர் வழியாகச் செல் லாமல், இடது பக்கமாகத் திரும்பி னால், தூய்மையானது என்று கருதும் ஒரு பாதையை அடையலாம். ஏனெனில் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் புத்த பகவான் அதே பாதையில் காலடி வைத்து நடந்த தாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகவே, பயணிகள் நாட்டின் பல இடங்களி லிருந்து அவ்வழியில் நடக்க வந்தார்கள். இப்பாதை பசுமையான வயல்களுடும், மாந்தோப்புக் குள்ளும், கொய்யா மரங்களிடையிலும், அங்குமிங்குமாயிருந்த பல கோவில்களின் பக்கத்திலும் சென்றது. அப்பழைய ஊரிலே புத்த பிரானைவிட பழமையான ஊரிலே பல கோவில்களும், பூஜைக்குரிய இடங்களும், பயணிகள் இராத் தங்கும் சத்திரங்களும் இருந்தன. அவை பாழடைந்து காணப்பட்டன. அவற் றைக் கவனிப்பார் யாருமில்லை. வெள்ளாடுகள் அவ்விடம் திரிந்து கொண்டிருந்தன. மிகப்பெரிய மரங்கள், ஒரு பழம்பெரும் புளியமரம், அதன் மேல் கிளைகளில் பருந்துகளும் மற்றும் கிளிக் கூட்டங்களும் நிறைந்திருந்தன. கிளிகள் கூட்டமாய் வருவதும், பச்சை மரங்களுள் மறைந்து போவதுமாய் இருந்தன. கிளிகள் அவ்விலைகளின் நிறத்தை உடையவை. ‘கிரிச்’ என்ற ஒலி மட்டுமே கேட்க முடிந்தது.

ஆனால், அவற்றைக் காண முடியவில்லை.

அப்பாதையின் இரு பக்கங்களிலும், குளிர் காலத்துக்குரிய கோதுமைப் பயிர்; தூரத்தில் ஊர்ப்புற மக்கள் சமைப்பதால் தீயின் புகை பரவியிருந்தது. அசைவற்ற அவ்வேளையில் அப்புகையும் நெடுங்குத்தாகவே சென்றது. கொழுத்த அச்சந்தரக் கூடிய காளை, ஆனால் தீங்கற்றது. இடையன் அக்காளையை மேய்க்கையில் அது வயல்களிடையே திரிந்து பயிர்களைத் தின்றது. இரவு பெய்த மழையால், தூசி கனத்துக் கீழே படிந்திருந்தது. பகலில் வெய்யில் கடுமையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், இப்பொழுது கார் மேகங்கள் கவிந்திருந்ததால், பகலிலும் கால்நடையாகவே செல்லலாம்; மண்ணின் மணத்தை நுகரலாம். அவனியின் அழகைக் காணலாம். மிக பழமையான நிலம் - உள்ளத்தை மயக்குவதாயும், துயரம் நிறைந்ததாயும், ஏழ்மை கொண்டதாயும், பயனற்ற கோவில்களையுடையதாயும் இருந்தது.

“நீர் அழகைப் பற்றியும், அன்பைப் பற்றியும் வேண்டிய அளவு உரைத்திருக்கிறீர். உம் உரையைக் கேட்ட பின் எனக்கு அன்பு, அழகு இவைகளைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது எனக் காண்கிறேன். நான் ஒரு சாதாரண மனிதன். ஆனால், இலக்கியத்தையும், மெய்யறிவு நூல்களையும் நிறையப் படித்துள்ளேன். அவை தரும் விளக்கம் நீர் சொல்வதிலிருந்து வேறாக இருக்கிறது. இந்நாட்டின் முன்னோர்கள் அழகையும், அன்பையும் பற்றிக் கூறியதையும் மேற்கோள் களுடன் என்னால் எடுத்துக் காட்ட முடியும். ஆனால், அது ‘அதிகாரத்தை’க் காட்டும் செயல் என்று நீர் கருதுவதும் எனக்குத் தெரியும். நீர் இசைந்தால் நாம் இப்பொருளைப் பற்றி உரையாடலாம். அதற்குப் பின் அழகையும் அன்பையும் ஒருக்கால் நான் புரிந்து கொள்ளக்கூடும்.”

நம் வாழ்க்கையில் அழகு மிகக் குறைவாக இருப்பது ஏன்? பொருட்காட்சி சாலைகள், சித்திரங்கள், சிலைகள் இவை தேவைதானா? இனிய இசையை ஏன் கேட்க வேண்டும்? ஒருவருக்கு நல்ல ரசனையைப் பற்றிக் கற்றுத் தர இயலும்.

இயல்பாகவே ஒருவருக்கு நல்ல ரசனை இருக்கலாம். ஆனால் நல்ல ரசனையே அழகாகாது. அழகு என்பது பலவற்றைச் சேர்த்துப் புனைந்த ஒன்றில் இருக்கிறதா? அதாவது வழுவழுவுவென்று இருக்கும் தற்கால விமானம், சீராகச் செய்யப்பட்ட டேப்ரிகார்டர், நவீன ஹோட்டல் அல்லது யவனரின் பண்டைக் கோவில்கள் அல்லது இழையின் நேர்மை, மிகச் சிக்கலான இயந்திரம், இருண்ட குகைகளைக் கடந்து செல்லும் பாலத்தின் வளைவு இத்த கையவற்றில் மட்டுமே அழகு இருக்கிறதா?

“அழகாகச் செய்யப்பட்டு முழுமையாக இயங்கும் பொருட்களில் அழகு இல்லை என்றா கூறுகிறீர்? உயர் தரமான மிகவும் நேர்த்தியான கலைத் திறனில் அழகு இல்லையா?”

நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஒரு கைக்கடிகாரத்தின் உள்ளே பார்க்கையில், மெச்சத் தகுந்த விதத்தில் நுட்பமான ஒரு பொருளைப் பார்க்கையில், அழகின் தன்மை உண்மையாக இருக்கிறது. அதே விதம், பண்டைச் சலவைக்கல் தூண்களிலும், புலவரின் சொற்களிலும் கூட அழகு இருக்கிறது. ஆனால் அழகு என்பது இவ்வளவே தான் என்றால் அவ்வழகு புலன்களின் மேலெழுந்தவாரியான மறுமொழியே ஆகும்.

Published in February, June & October.

Registered with The Registrar of Newspapers for India under No. TNTAM/2006/17823

If undelivered please return to:

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org

Statement about ownership and other particulars of Vasanta Ethal FORM IV

1. Place of publication : Krishnamurti Foundation India Vasanta Vihar 124, 126 Greenways Road Chennai - 600 028
 2. Periodicity of publication : Once in four months (February, June and October)
 3. Printer's name : N. Subramanian
Whether citizen of India : Yes
Address : Sudarsan Graphics Offset Press 27 Neelakanda Mehta Street, T.Nagar, Chennai - 600 017
 4. Publisher's name : G. Rajeev
Whether citizen of India : Yes
Address : Krishnamurti Foundation India Vasanta Vihar 124, 126 Greenways Road Chennai - 600 028.
 5. Editor's Name : K. Krishnamurthy
Address : Krishnamurti Foundation India Vasanta Vihar 124, 126 Greenways Road Chennai - 600 028
 6. Name and address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital. : Krishnamurti Foundation India Vasanta Vihar 124, 126 Greenways Road Chennai - 600 028
- I, G. Rajeev, hereby declare that the particulars given are true to the best of my knowledge and belief.

Sd
(G. Rajeev)

Periodical